

ברכות, תמיכה וסולידריות!

המחאה החברתית בערים הגדולות והגדולות-פחות היוותה לנו השראה שערכה לא יסולא בפז. הנה, סוף סוף, אנשים זועמים יוצאים כאן לרחוב, ממש כמו בשאר העולם! בתהודה שההפגנות האלו יצרו גלום הפוטנציאל להקים לתחייה את המחאה וההתנגדות העממית בישראל. אנחנו מקווים שההפגנות השונות יגדלו ויתרחבו, הן מבחינה מספרית והן מבחינת התכנים שלהן, ואנחנו מתכוונים לעשות כמיטב יכולתנו לתרום לזה.



למה שתרצו להקשיב לנו בכלל? התשובה הקצרה היא, שאנחנו עוסקים במחאה נגד בעלי-הכוח כבר תקופה ארוכה. מאחורינו הרבה שנים של התנגדות לקפיטליזם, ארגון צעדות וקבלת החלטות בקונצנזוס. אם המחאה החברתית החדשה לא תלמד מטעויות תנועות המחאה שקדמו לה, אנחנו עלולים פשוט לחזור עליהן. ברוח זו, לפניכם סיכום של כמה לקחים שהופקו בעמל-רב.

צדק חברתי זו לא דרישה חדשה. האדמה שאנחנו עומדים עליה שומעת את הקריאה הזאת כבר עשורים. מדינת ישראל, כמו למעשה כל מדינות העולם, נבנתה על אי-צדק חברתי משועשע שנכפה על תושביה המקוריים, הילידים. בשביל שהקריאה לצדק חברתי תהיה בעלת-משמעות, היא חייבת לצמוח מההבנה ההיסטורית הבסיסית הזאת. אפילו יותר טוב מזה, היא צריכה לחבק אל חיקה את ההיסטוריה של ההתנגדות העממית המקומית, שמשתרעת ממאבקי עמי האזור להגן על עצמם אל מול חילות הכיבוש השונים, דרך מרידות הפועלים הרבות שהתרחשו כאן, ועד לתנועות נגד המלחמה ונגד גלובליזציה של העשור האחרון.

"העם" הוא לא גוף חברתי אחד, אלא הרבה גופים שונים. חלק ממשותפי המחאה מדברים בשפה שמציגה את "העם" כמקשה הומוגנית אחת. הפנים שאמורים לייצג את "האזרח הקטן" נראים לרוב באופן מחשיד בדיוק כמו פני האזרח האשכנזי שומר-החוק ממעמד-הביניים, זה שאנחנו רגילים לראות מכבב בסדרות הטלוויזיה המקומיות, למרות שאנשים שעונים לתיאור הזה הם בעצם מיעוט קטן בלבד מכלל האוכלוסייה.

זו תהיה טעות לטייח את הגיוון האנושי שמרכיב את המאבק שלנו. לא כולם מתעוררים רק עכשיו לחוסר הצדק החברתי שמאפיין את השיטה הקפיטליסטית; מגזרים מסוימים נופלים כבר דורות על גבי דורות קורבן למבנה הכוח הזה. שכירי מעמד-הביניים שרק בשנים

האחרונות התחילו לאבד את מקומם במדרג החברתי יכולים ללמוד הרבה מאלה שנאלצים כבר תקופה ארוכה לחיות עם ההשלכות של אי-הצדק החברתי העמוק יותר.

הבעיה גדולה יותר מכמה "עשבים שוטים" בודדים.

המשבר הפיננסי העולמי לא נגרם בגלל קומץ בנקאי-השקעות חמדניים במיוחד, כמו שגם אי-השוויון הכלכלי שהולך ומחריף בישראל לא באמת נגרם על ידי מפלגה, שר אוצר או ראש ממשלה מסוים; אלו תוצאות בלתי-נמנעות של מערכת כלכלית שמתגמלת תחרותיות רצחנית וחסרת-רחמים לכל אורכה ורוחבה של החברה. הקפיטליזם הוא לא אורח חיים סטטי, אלא תהליך דינמי שמכלה כל דבר, ומגמד את העולם לרווחים כספיים ואיי חורבות. היום, אחרי שהכל הוזן כבר

אל להבות מנוע הקיטור של השוק החופשי, המערכת כולה קורסת, ומשאירה בחוסר-כל אפילו את מי שבעבר נהנו ממנה. התשובה היא לא לקרוא לצורות "נאורות" יותר של קפיטליזם (לדוגמה "מדינת רווחה"); גם הצורות האלו ייפלו קורבן למשברים העולמיים, וגם הן לא באמת מציעות צדק חברתי לכל האוכלוסיות תחתן. כדי לצאת מהסבך שנקלענו אליו, נצטרך לגלות מחדש דרכים אחרות להתקיים זה עם זה ועם העולם שסביבנו.

אי אפשר לבטוח בשוטרים. הם אולי רק שכירים ש"בסך הכל רוצים להתפרנס בכבוד", כמונו, אבל העבודה שהם בחרו היא להגן על האינטרסים של בעלי הכוח והעושר בחברה. כל עוד הם נשארים במקום העבודה שלהם, כשוטרים במשטרת ישראל, אי-אפשר לבטוח בהם, ולא משנה כמה ידידותיים וסחבקים הם יהיו אתנו. מפגינים שעדיין לא מבינים את זה יגלו את זה על בשרם, אם וכאשר המחאה תהפוך לאיום ממשי על חלוקת הכוח והכסף הבלתי-שוויונית שעליה החברה שלנו מושתתת. מי שמתעקשים לחשוב שהמשטרה קיימת כדי לסייע ולהגן על אדם הפשוט הם כנראה אנשים שהחיים שלהם אופיינו על ידי פריבילגיה והליכה בתלם.

אל תהפכו את החוק לערך מקודש. חוקי המדינות קיימים כדי להגן על זכויות היתר של בעלי ההון והכוח; ציות לחוק הוא לא תמיד הדבר הנכון מוסרית - הוא אפילו עשוי להיות בלתי-מוסרי בעליל. הסחר בעבדים היה חוקי למהדרין. מחנות הריכוז נהלו גם הם על פי לשון החוק. אנחנו צריכים לפתח את החוסן המצפוני לעשות מה שאנחנו יודעים שנכון לעשות, בלי להתחשב בחוקים.

כדי ליהנות מקשת רחבה של משתתפים, תנועה צריכה לשמור מקום לקשת רחבה של דרכי-מאבק. זה לגמרי שולטני ומסריח מחשיבות-עצמית מופרות לחשוב שאתה יודע איך כולם צריכים לפעול כדי לשנות את העולם לטובה. הוקעה וגינוי מפגינים אחרים רק עוזרים לרשויות החוק במאמץ שלהן להציג אותנו כלא-לגיטימיים, לפלג אותנו, ולהרוס את התנועה כולה. ויכוחים וגישה ביקורתית דוחפים תנועות קדימה, אבל מאבקי-כוח פנימיים הם רק מקלות בגלגלים. המטרה שלנו לא צריכה להיות להכריח את כל משתתפי המחאה לאמץ סוג מסוים של טקטיקות, אלא לגלות איך דרכי-מאבק שונות יכולות למנף ולהשלים זו את זו.

אל תניחו שמי שמפידים את החוק ומתעמתים עם שוטרים הם צעירים חסרי-מודעות חברתית שרק מחפשים לעשות בלאגן. להרבה מאוד אנשים יש הרבה מאוד סיבות אמיתיות לזעום. לא כולם יפיי-נפש ולא כולם סוגדים לאי-האלימות ולפציפיות; יש בינינו כמה שעדיין זוכרים איך להגן על עצמם. האלימות שמפעילה המשטרה לא נועדה רק ליצור פרובוקציות שיצדיקו שיטור אגרסיבי או פינויים, היא נועדה גם לפגוע בנו ולהרתיע אותנו מלהצטרף להפגנות - בייחוד כשהן יעילות ולא מסתפקות במחאה סמלית חסרת-שיניים. בהקשר הזה, הגנה-עצמית היא פשוט מרכיב הכרחי.

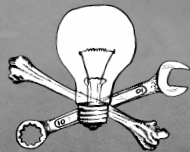
ההנחה שמי שמגנים בגופם על מאהלים, צעדות, משמרות מחאה וחסיונות כבישים לא באמת פועלים מתוך הזדהות עם המאבק היא לא רק חסרת-הגיון - היא שוללת את עצם קיומם של הכוחות שאנשים צריכים לגייס כדי לקרוא-תיגר על המציאות, והיא מבטלת את אומץ הלב של מי שמוכנים לעשות את זה. הנחה כזאת אופיינית לאנשים שבאים מרקע מיוחס, כזה שלימד אותם מילדות לסמוך על הרשויות ולפחד מכל מי שלא עושים בדיוק מה שמצווה עליהם.



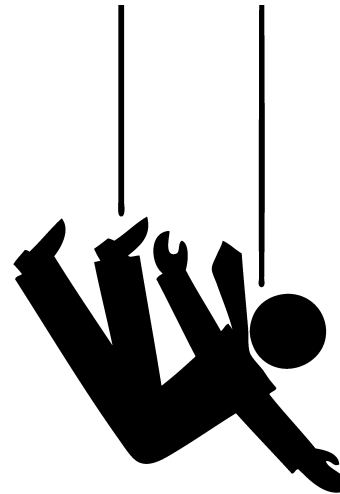


מפגינים ♥ יקרים

מכתב מאנרכיסטים



הדרך הנכונה להוריד את העשירים מנכסיהם



החירות מסתיימת במקום בו מתחילה הכלכלה. לדרוש תמורה לכסף שלך – להרוויח את לחמך – אין ארוחות חינם: הכלכלה מארגנת את החיים עצמם כתחרות סכום-אפס בין אנשי מכירות שמתאמצים לרמות זה את זה במטרה לרכוש בעלות על עוד כמה שביר-חלקיקים מכדור הארץ. סחר חופשי, שוק חופשי – אלו סתירות במונחים: כשהתחרותיות השיטתית חופשית לכופף את כל המין האנושי על-פי הגחמות שלה, אף אחד בסופו של דבר לא חופשי להתמקד בשום דבר אחר. כלכלת סחר-החליפין עצמה היא אי-צדק חברתי.

עוד על אנרכיה, אנרכיזם ואנרכיסטים:
mevakerhamedina.blogspot.com



אף ממשלה - זאת אומרת, אף ריכוז של כוח - לא ישים לעולם מרצונו החופשי את צורכיהם של האנשים הפשוטים מעל צורכיהם של בעלי הכוח. זו תמימות ילדותית לקוות לכל דבר אחר. מרכז הכובד של תנועת המחאה שלנו צריך להיות החירות שלנו והעצמאות האישית, לצד הערבות ההדדית שמאפשרת לשתיהן להתקיים - ולא כמיהה לריכוז של כוח "קשוב לעם". מעולם לא התקיים דבר כזה; אפילו בשורשי הדמוקרטיה - ראה יוון העתיקה, או מגילת העצמאות האמריקאית - התקיים עדיין מעמד שלם של בני-אדם שהוחזקו כעבדים, שלא לדבר על חלוקת העם לרוב עני ומיעוט עשיר.

המסקנה מכל זה היא שהכי חשוב לא להסתפק בלהציב דרישות למי ששולטים בנו, אלא לבנות את הכוח לממש את הדרישות האלו בעצמנו. אם נצליח, בעלי-הכוח בישראל יהיו חייבים לקחת את הדרישות שלנו ברצינות, אפילו אם רק כדי להמשיך לזכות בתשומת-הלב והנאמנות שלנו. מציאת הכוחות שבנו, והעבודה על הפיתוח שלהם, הן שייתנו לנו את היתרון ואת הרוח הגבית.

כמו כן, אינספור תנועות מחאה מהעבר למדו בדרך הקשה שיצירת שרשראות-פיקוד ובירוקרטיות משל עצמן, "דמוקרטיות" ו"שקופות" ככל שיהיו, רק פגמה בסופו של דבר בתנופת המאבק. אנחנו לא צריכים להאציל סמכויות וכוחות למנהיגים חדשים, אפילו לא למנגנוני קבלת-החלטות חדשים; מה שאנחנו צריכים הוא למצוא דרכים להגן על החירות שלנו ולהרחיב אותה, ובמקביל למוטט את חוסר-השוויון החברתי שנכפה עלינו.

שגשוג המחאה החברתית תלוי בפעולות שנקוט. אנחנו לא כאן רק כדי "להשמיע את קולנו" - כשכל מה שאנחנו עושים הוא להשמיע קולות, בעלי-הכוח פשוט אוטמים את האוזניים. בואו נשאיר מקום ליוזמות עצמאיות ונארגן פעולות ישירות שיובילו לעימות חזיתי עם שורשי אי-הצדק ואי-השוויון החברתיים.

תודה על שקראתם ועל שתכנתם ועל שביצעתם. מי ייתן וכל אחד מהחלומות שלכם יתגשם.

* בשל מגבלות השפה העברית ראוי להזכיר שכל הנאמר בלשון זכר מתייחס כמובן במידה שווה לזכר והן לנקבה. עמכן הסליחה.